

Lo lop

qu'aimava pas Nadal

d'après un conte de Orianne Lallemand

*Bota fuòc, cachafuòc,
que nos alègre,
que nos faga la jòia d'èsser aici l'an que ven,
e se sèm pas mai,
que siaguem pas mens!*

Present de la Calandreta del Pastèl
Nadal 2016

Un còp èra un bèl lop negre qu'aimava pas
Nadal.

Se sonava Lop.

A Nadal, i avia tròp de lums, tròp de
cançons, tròp de decoracions.

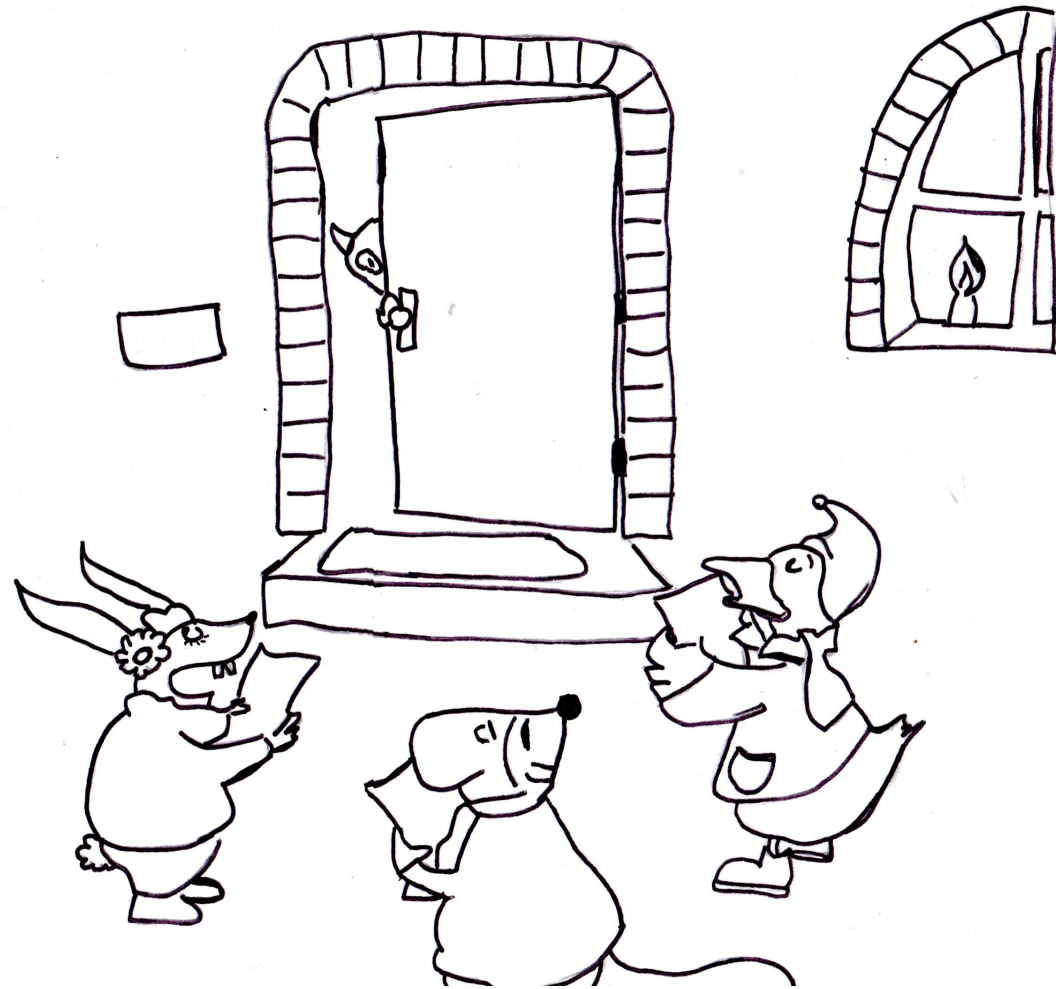
Vertadièrament, aquela fèsta li donava
dòl de cap.

E al mai decembre aprochava, al mai Lop
se fasiá mala cara.

Puèi sortiguèt per retrobar sos amics que
l'esperavan e faguèron la mai bèla batalha
de bolas de nèu de l'annada.

**E cric, e crac,
Mon istòria es acabada.**

**E crac, e cric,
Mon conte es finit.**

Aqueste matin, quand Lop se desrevelhèt, tot èra blanc dins lo bòsc. Encantat, se vestiguèt caudament e sortiguèt per se passejar.

« Yo-o ! Lo-op !

- Adieu los amics ! diguèt Lop en descobrissent Mèstre Chòt e Valentin enjocats amont naut d'un avet. Voletz faire una batalha de bolas de nèu ambe ieu ?

- Desolat Lop, mas installam las garlandas per Nadal. Nos venes ajudar ?

- Segur que non ! respondèt Lop. Destèsti Nadal. »

Lo jorn de Nadal, Lop se levèt d'ora.
Quina suspresa foguèt pas de descobrir
al pè de son avet... de presents ! E
aqueste pichon mot :

*« Car Lop,
Soi desolat de t'aver oblidat tan longtemps,
mas merces a tos amics que m'escriguèron,
aquesta annada, ai pogut te gastar !*

Signat : Lo paire Nadal. »

Tot excitat, Lop se roncèt sus sos
paquets. N'i avia fòrça de desembalar.

« Mercé Paire Nadal ! marmolhèt Lop, tot
esmogut.

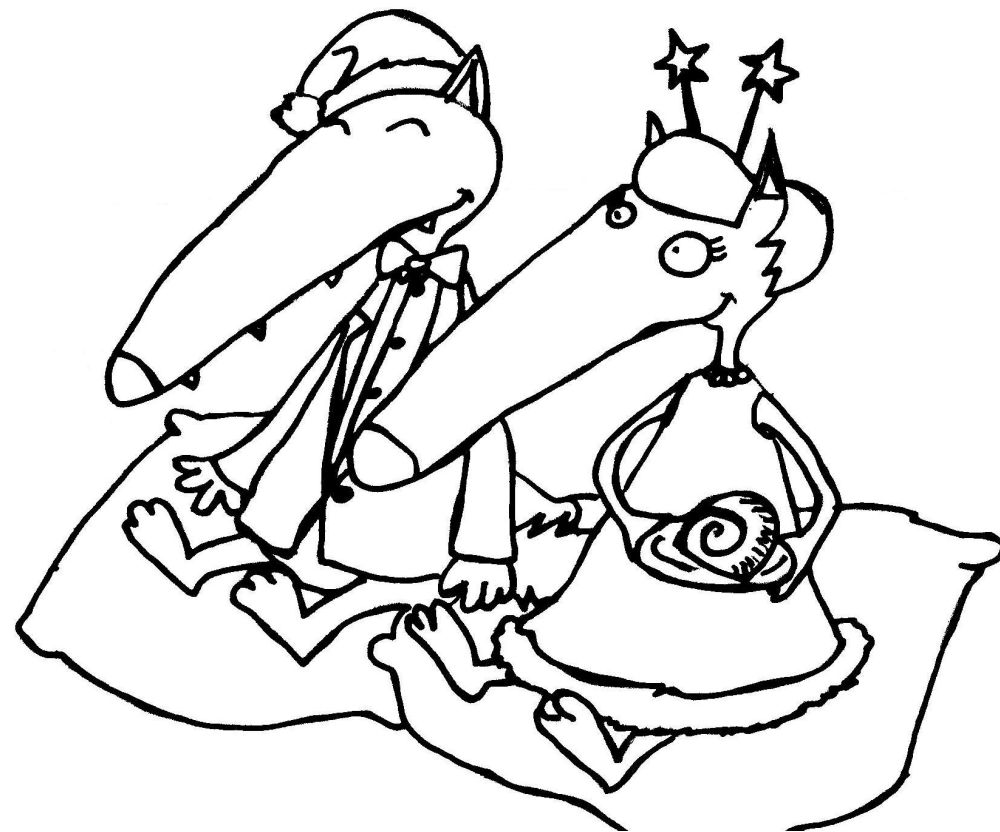
Mai luènh, Lop s'arrestèt en cò de son amic Joset. Èra dins son salon, a causir de decoracions.

« Adieu Joset, faguèt Lop, as vist tot aquela nèu ! Vòles venir ambe ieu per t'amusar ?

- Desolat Lop, mas uèi, decòri mon avet de Nadal. Me vòles ajudar ?

- Segur que non ! respondèt Lop, agaçat. Destèsti Nadal. »

E contunhèt son camin.

Foguèt una serada calorosa, tot lo monde avian enveja de demorar amassa e de tornar pas a l'ostal.

« Se vesèm deman per jogar dins la nèu ? demandèt Lop abans de partir.

- Òc ! Òc ! » respondèron los amics.

Lop vegèt pas Gròs-Loís que fasiá una clinhada a Domaisèla Ièti, ni mai los autres que risián d'un aire un pauc piòt...

Lop arribèt en cò de son amic Gròs-Loís.

Una odor deliciosa s'escapava de la cosina.

« Adieu Gròs-Loís ! Venes faire un bonòme de nèu ambe ieu ?

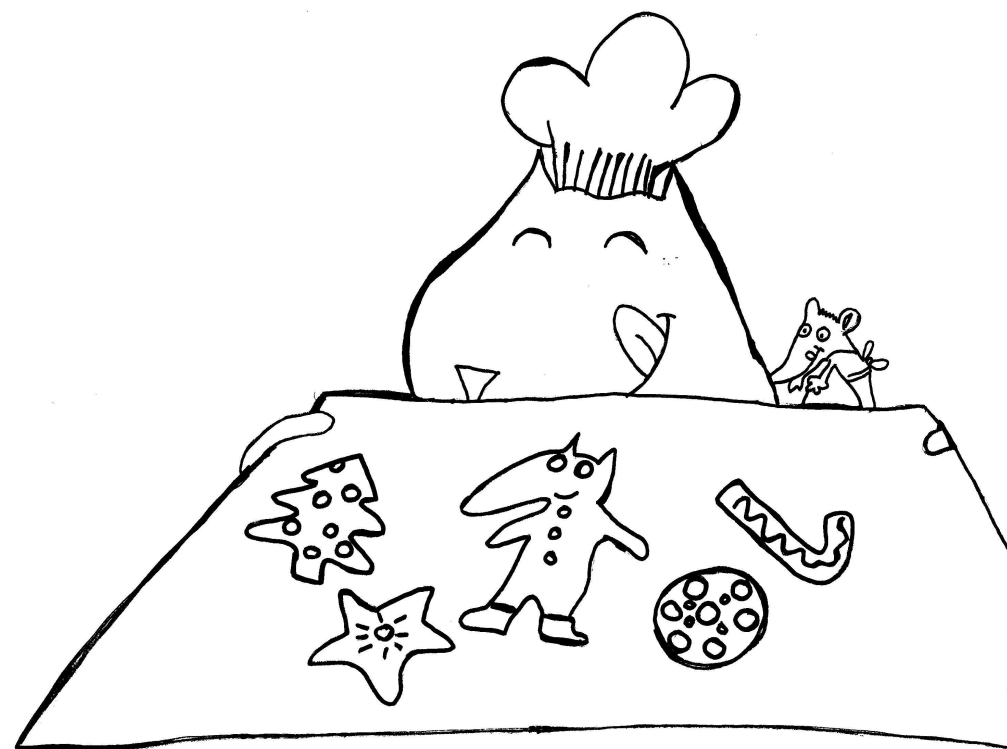
- Desolat Lop, mas ai pas léser. Aprèsti de còcas de Nadal a la canèla. Las vòles tastar ?

- Segur que non ! respondèt Lop. Destèsti la canèla... e d'en primier, destèsti Nadal. »

Quand Lop foguèt ambe sos amics pel
ressopet de Nadal, lor diguèt :

« Mercé los amics ! Gràcia a vosautres,
pel primièr còp, passi un Nadal
meravilhós. E ara, bon apetís ! »

Un pauc mai luènh, Lop tustèt en cò de son amic Alfrèd.

« Adieu Alfrèd, vòles faire una batalha de bolas de nèu ?

- Desolat, Lop, mas escrivi ma letra al Paire Nadal. La devi mandar uèi. E tu, as ja mandat la tieuna ?

- Segur que non ! respondèt Lop. Destèsti Nadal. »

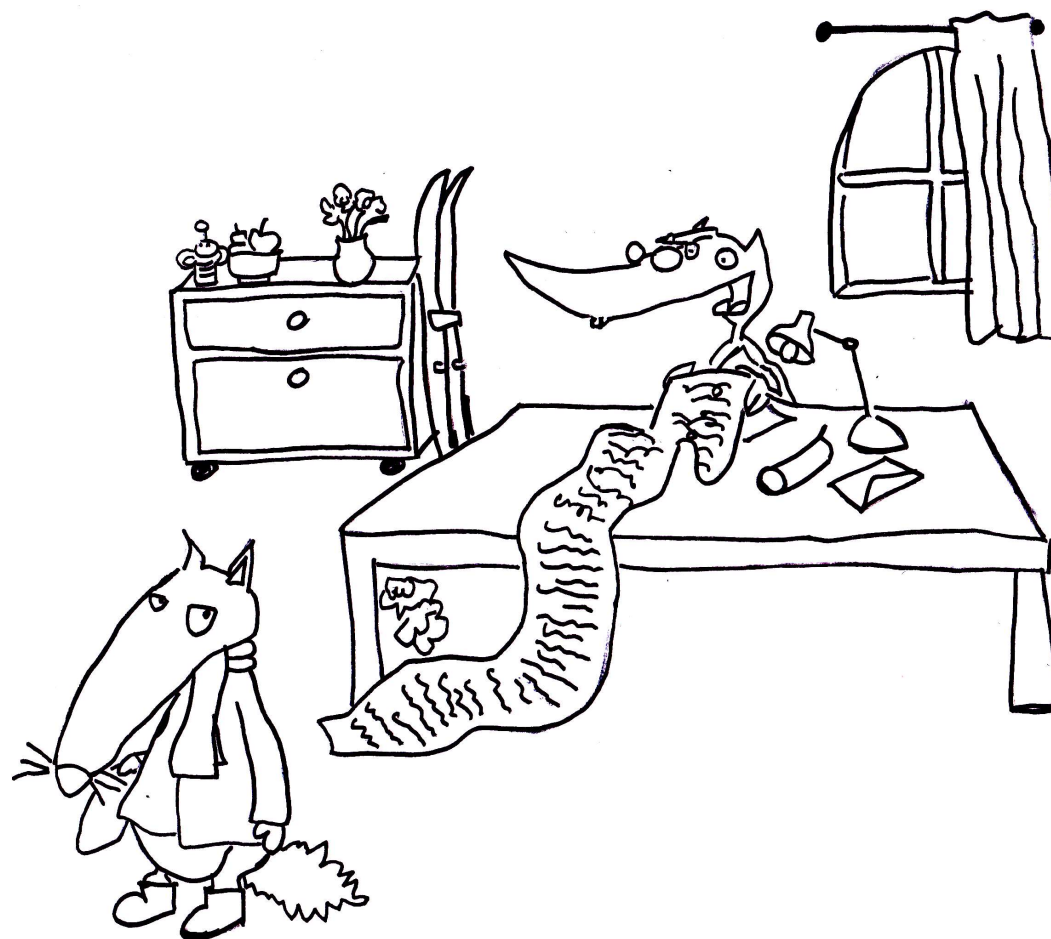
E apondèt, en repotinant :

« De tot biais, ieu, ai pas jamai de present del Paire Nadal ! »

Lo l'endeman, Lop se vestiguèt ambe suènh pel ressopet de Nadal.

Metèt son mai polit vestit, se botèt qualques pampalhetas sul cap, cromptèt de flors per Loba e de paquets pichons de chocolats per totes sos amics.

Puèi Lop anèt en cò de Loba. Ela, al mens, auriá de temps per el.

« Bonjorn, Loba. As vist coma lo bòsc es polit uèi ! As enveja de te venir passejar ambe ieu ?

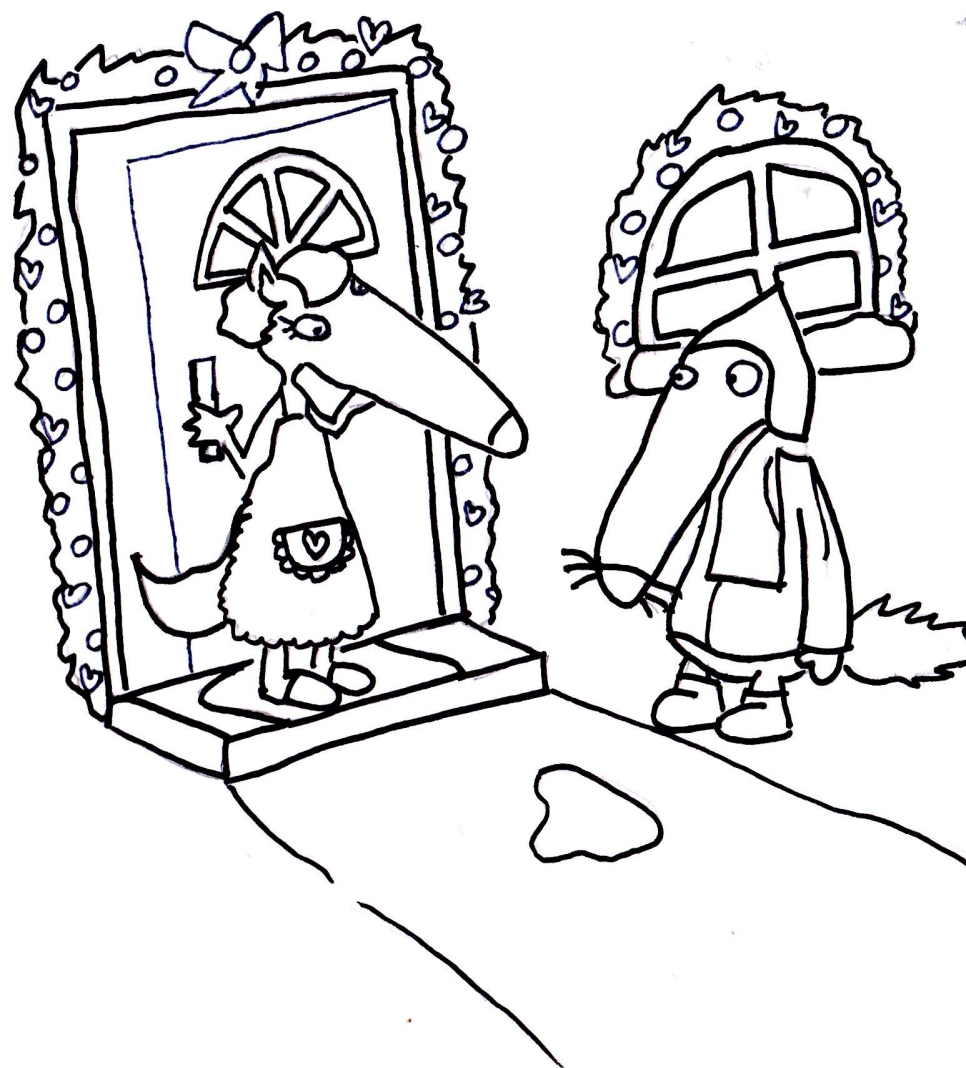
- Auriái adorar, respondèt Loba. Mas devi aprestar lo dinar per lo ressopet, deman de ser. En mai, siás convidat ! »

Dins la cosina, Lop trobèt una brústia de còcas e un mot de Gròs-Loís :

*« Aquestas còcas de Nadal son per tu, Lop.
Son al chocolat ! »*

I aviá tanben de candelas per aici, per ailà, e un fais bèl a pro pena dintrat.

Lop sentiguèt lo fum li montar al nas.

« Nadal, totjorn Nadal ! Ieu, destèsti Nadal !

- Mas... perquè destèstas Nadal ? demandèt Loba, plan estonada. Nadal, son d'estelas, èsser totes amassa alentorn d'un avet, partejar un bon repais... Nadal, es tan plan ! »

Pendent un momenton, Lop diguèt pas res. Puèi, d'una votz pichona, grondinèt :

« Ieu, ai pas jamai festejat Nadal. »

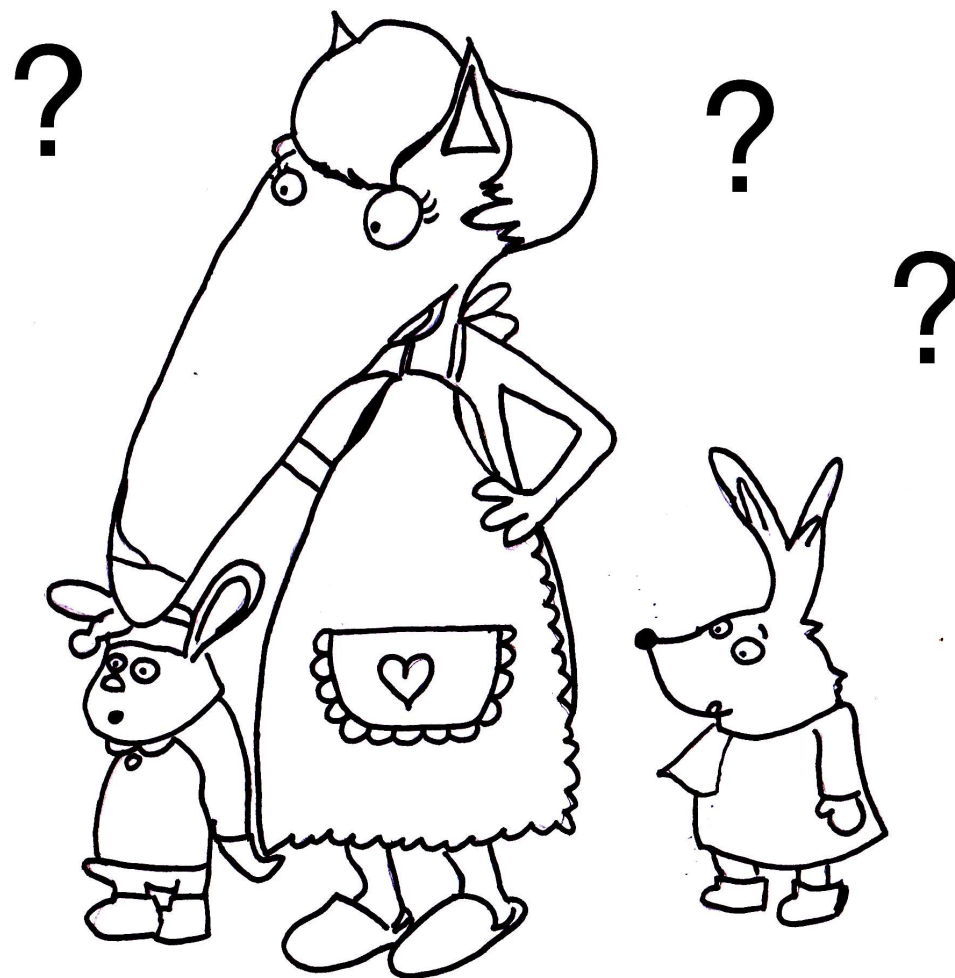

Quina suspresa ! Al mitan del salon, i avia un avet magnific, ambe un pichon mot de Joset :

« Ai decorat aqueste avet per tu, espèri que t'agradarà ! »

Sus la chimenèia, de santons èran pausats, e sus un pichon mot de Loba èra escrit :

« Ai causit aquestes santons per tu. Potons de ta Loba aimada. »

Loba ne demorèt estabosida.

« Rason de mai per que m'ajudes d'aprestar lo repais ! diguèt fin finala Loba. Se sèm dos, serà mai plasant. »

Es aital que Lop passèt l'après-miègjorn ambe Loba. Ela li mostrèt cossí cosinar lo peròt de Nadal, e s'amusèron fòrça quand faguèron la purèa de castanhas per lo farcit.

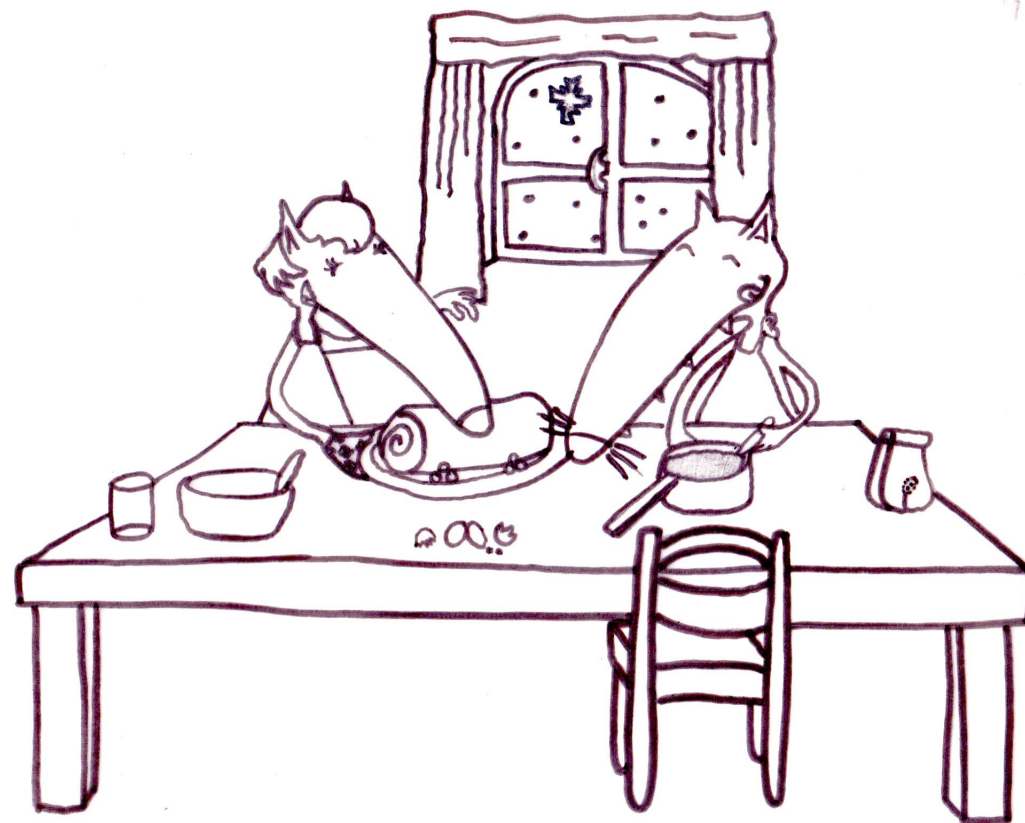
Pel dessèrt, aprestèron una soca giganta al chocolat.

Arribat davant son ostal, Lop bufèt un « Òh ! » meravilhat. De garlandas èran acrocadas sus la teulissa ! Estelejavan dins la nuèit, èra un encantament.

« Mercé Mèstre Chòt, mercé Valentin », marmolhèt Lop.

En risent, butèt la pòrta e...

Quand tot foguèt acabat, la nuèit èra tombada.

« Ai passat una fòrça bona après-miègjorn, diguèt Lop en se lecant las babinas. Ara, soi lo rei del peròt farcit e de la soca al chocolat !

- Aprestare aquel repais ambe tu m'a fòrça agradat ! respondèt Loba. Mercé per ton ajuda e a deman. »

